

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 6Ssk/108/2022
Identifikačné číslo spisu: 1021200517
Dátum vydania rozhodnutia: 31. januára 2024
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:1021200517.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členov senátu JUDr. Michala Matulníka, PhD. a JUDr. Martina Tisa, v právnej veci žalobcu: T. N. G., adresa trvalého pobytu: U. R. XX, XXX XX Y.V., dátum narodenia: XX.XX.XXXX, zastúpeným: Advokátska kancelária JUDr. Tomáš Tomčovčík, s.r.o., so sídlom: Nerudova 14, 040 11 Košice, IČO: 50 001 949, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom: Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SPSČ-PO3-2021/000292-008, zo dňa 09.02.2021, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 6S/70/2021-113, zo dňa 19.05.2022, ECLI:SK:KSBA:2022:1021200517.1, takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa zamietá.
- II. Účastníkom sa nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I. Napadnutý rozsudok

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „správny súd“) v poradí druhým rozsudkom z 19.05.2022, č. k. 6S/70/2021 - 113 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“), postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“), zamietol ako nedôvodnú správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 09.02.2021, č. SPSČ-PO3-2021/000292-008 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“), ktorým tento podľa § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) zamietol rozklad žalobcu podaný proti prvostupňovému rozhodnutiu - Personálnemu rozkazu Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 324 z 13.01.2016 (ďalej aj „personálny rozkaz“), ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru (ďalej aj „PZ“) podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z., pretože svojím konaním zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť a jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka PZ by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Dôvodom jeho prepustenia bola skutočnosť, že dňa 24.02.2015 asi

o 16.00 hod., počas výkonu služby ako veliteľ hliadky PZ v I. T. H. na ulici M., zastavil a kontroloval vodiča motorového osobného vozidla EČV: C. - XXX - X., I. I. Š. z C., ktorému za priestupok v doprave, a to nerešpektovanie dopravného značenia „Stoj, daj prednosť v jazde“, uložil blokovú pokutu vo výške 40 eur, ktorú po uznaní si viny a podpise od priestupcu na mieste v hotovosti aj prevzal a ako potvrdenie mu vydal 2 kusy dielov Pokutových blokov č. 0125091 - 0125092, ktoré však už dňa 05.02.2015 mal vydať predchádzajúcemu priestupcovi, I. V. z C., ako doklad o zaplatení blokovej pokuty vo výške 40 eur, čo neurobil. Následne žalobca pri evidovaní pokuty v informačnom systéme MV SR v evidenčnej karte vodiča, I. I. Š., vyznačil výšku pokuty iba 20 eur a zvyšných 20 eur si neoprávnene ponechal. Žalovaný rozhodoval opätovne po tom, čo bolo jeho prvé rozhodnutie z 26.05.2016, č. KM-OLVS-19/2016/OPK, ktorým zamietol rozklad žalobcu z 07.02.2016 ako oneskorene podaný, na základe rozsudku Najvyššieho súdu SR z 30.09.2020, sp. zn. 2Sžk/36/2018, ktorým zmenil v poradí prvý rozsudok krajského súdu z 24.10.2017, sp. zn. 5S/144/2016, zrušené a vec vrátená žalovanému na ďalšie konanie.

2. Krajský súd zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného a prvostupňového rozhodnutia orgánu verejnej správy preskúmal v intenciách § 48 ods. 3 písm. a), písm. b), písm. g) a písm. h), § 192 ods. 1 písm. e), § 14 ods. 1 písm. b), ods. 3 písm. c) a ods. 5, § 238, § 241 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. a § 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov a postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej SSP dospel k záveru o nedôvodnosti podanej správnej žaloby.

3. V úvode právneho odôvodnenia napadnutého rozsudku krajský súd vyzdvihol verejnoprávnu povahu vzťahu príslušníka PZ k štátu a inštitút služobnej prísahy, ktorého obsahom je taktiež absolútny záväzok dodržiavať právne predpisy. Podľa krajského súdu uvedená povinnosť musí byť u policajta prítomná počas celého trvania jeho štátnej služby. Takýto zodpovedný prístup policajta k rešpektovaniu predpisov vyplýva z jeho účasti na plnení funkcií štátu. Funkciu štátu plní policajt za odmenu a s tým súvisiace nadštandardné sociálne, dôchodkové a zdravotné zabezpečenie. Očakáva sa, že policajti pri svojom postavení budú príkladne rešpektovať zákony štátu nielen v rámci služby, ale aj mimo nej, ako sa k tomu zaviazali. Vo vzťahu k plneniu služobných povinností zákon vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení, prísnejších ako ustanovení iných zákonov. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Sž 118/2002, sp. zn. Sžo NS 53/03 a tiež sp. zn. 2Sžo/159/2008.

4. Ďalej dôvodil, že služobný pomer príslušníkov PZ nevzniká zmluvou, ale mocenským aktom služobného orgánu a po celú dobu svojho trvania sa výrazne odlišuje od pomeru pracovného, ktorý je typickým pomerom súkromnoprávnym, kde účastníci majú rovnaké postavenie. To sa prejavuje okrem iného aj v právnej úprave týkajúcej sa zmeny služobného pomeru, služobnej disciplíny, skončenia služobného pomeru a nárokov s tým súvisiacich a ďalších prípadov rozhodovania služobných orgánov, ktorá sa vyhyba implementácii zmluvných prvkov do vzťahov, ktoré sú založené na tuhšej podriadenosti a nadriadenosti subjektov služobného pomeru, pre ktoré je charakteristické jednostranné rozhodovanie zamestnávateľského subjektu o právach a povinnostiach príslušníkov. Príslušné ustanovenia zákona č. 73/1998 Z. z. je potrebné vykladať s ohľadom na osobitný charakter služobného pomeru príslušníkov PZ. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžo/246/2009; sp. zn. 3Sžo/40/2013; sp. zn. 10Sžo/334/2015; a tiež na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 515/2016.

5. Podľa krajského súdu, vzhľadom na skutočnosť, že zodpovednosť policajtov je širšieho rozsahu a posudzuje sa prísnejšie, čo zodpovedá ich spoločenskému postaveniu, bolo by v príkrom rozpore s dôležitými záujmami štátnej služby, aby v služobnom pomere zotrval policajt, ktorý sa dopustil protiprávneho konania spočívajúceho v porušení svojich základných povinností. Počas výkonu služby sa má príslušník PZ správať v zmysle zákonných ustanovení a interných predpisov PZ a zároveň, počas celého trvania štátnej služby musí policajt spĺňať aj podmienky jeho prijatia do štátnej služby určené v ustanovení § 14 zákona č. 73/1998 Z. z., pričom jednou z takýchto podmienok je spoľahlivosť. Za spoľahlivého sa nepovažuje policajt, ktorý podľa iných skutočností nedáva záruku riadneho výkonu štátnej služby.

6. K námietke žalobcu o tom, že žalovaný rozširuje skutok, pre ktorý bol prepustený, správny súd uviedol, že výrok rozhodnutia, ktorý tvorí jadro personálneho rozkazu, obsahuje zreteľnú informáciu, koho sa rozhodnutie týka a aký konkrétny právny následok určuje. Nemožno vyžadovať od správneho orgánu, aby uviedol vo výroku všetky podrobnosti týkajúce sa vzniku, zmeny alebo zániku práv, ktoré sú predmetom rozhodnutia. K tomuto účelu je určené odôvodnenie rozhodnutia, ktoré vysvetľuje

výrok. Výrok personálneho rozkazu bol formulovaný jasne a dostatočne určite a zrozumiteľne a žalobca z neho mohol bezpečne a bez pochybností poznať výsledok predmetného konania. Potvrďuje to i kvalifikovaná správna žaloba žalobcu, z ktorej je evidentné, že bol oboznámený s dôvodmi jeho prepustenia zo služobného pomeru príslušníka PZ, so skutkovými zisteniami a s ich právnou kvalifikáciou.

7. Ďalej sa krajský súd stotožnil s názorom žalovaného, že požiadavka zodpovedného prístupu príslušníka policajného zboru k rešpektovaniu právnych predpisov vyplýva z jeho právneho postavenia ako aj z úloh, ktorými sa zúčastňuje na plnení funkcií štátu, a preto sa vyžaduje ich dodržiavanie a predpokladá sa, že každý príslušník PZ v rámci svojho postavenia ich bude príkladne a striktnie rešpektovať tak, ako sa k tomu zaviazal v služobnej prísaha. Zároveň však poukázal na to, že je úlohou správneho orgánu, následne po spoľahlivom preukázaní spomínaného konania, posúdiť otázku závažnosti porušenia služobnej povinnosti, pričom uvedené posúdenie je predmetom správneho uváženia správneho orgánu (žalovaného). Súdu neprislúcha, aby vlastnou úvahou nahrádzal diskrečné oprávnenie správneho orgánu v otázke naplnenia obsahu právne neurčitého pojmu „porušenie služobnej prísahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom“ uvedenú v § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z., pretože by tým vstupoval do právomoci orgánu exekútyvy, ktorá mu neprináleží. Z § 27 ods. 2 SSP vyplýva, že pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej správnej úvahy, preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

8. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že žalovaný nesprávne používa skutočnosti zistené v trestnom konaní, krajský súd poukázal na to, že napadnutým rozhodnutím nebola žalobcovi vyslovená vina zo spáchania trestného činu ani priestupku, bolo iba rozhodnuté o nemožnosti jeho zotrvania v služobnom pomere z hľadiska konania nezlučiteľného s postavením a úlohami príslušníka PZ. Rozhodnutie žalovaného je nezávislé na rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní, ktoré rozhodujú o vine a treste. V správnom konaní si správny orgán zabezpečil vlastné dôkazy, zápisnice o výsluchoch viacerých osôb na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci, pričom všetky tieto osoby boli riadne poučené a po vypočutí svojim podpisom potvrdili pravdivosť svojich výpovedí. Výpovede osôb z trestného konania netvorili podklad pre vydanie napadnutého rozhodnutia. Na rozdiel od trestného konania, v ktorom sa žalobcovi preukazovalo priame finančné obohatenie sa, v konaní o prepustení zo služobného pomeru sa dospelo k záveru, že žalobca nekonal v úmysle získať priamy finančný prospech, ale so zámerom pozitívne skresliť svoje služobné výsledky, na čo by mohla v budúcnosti eventuálne nadväzovať nepriama výhoda. Žalobcovou povinnosťou bolo uviesť tak v evidenčnej karte vodiča Š., ako aj v zázname zo služby zo dňa 24.02.2015, údaje v súlade so skutočnosťou, čo však neučinil, a preto nepriznané finančné prostriedky si žalobca, hoci dočasne a s vopred plánovaným úmyslom ich využitia na zlepšenie svojich výsledkov, ponechal. Nič na tom nemení ani fakt, že dňa 13.04.2015 ich v súlade so svojím zámerom vykázal na neexistujúcu a v blokovanom konaní neriešenú osobu. Táto skutočnosť zvyšuje závažnosť skutku, pretože žalobca vedome skresľoval výstupy zo svojej služobnej činnosti s cieľom nepodložene zlepšiť svoje hodnotenie.

9. Správny súd uzavrel, že žalovaný, ako aj správny orgán prvého stupňa, riadne zistili skutkový stav, dôkazy vyhodnotili v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov a vec správne právne posúdili v intenciách príslušných ustanovení zákona č. 73/1998 Z. z. Napadnuté rozhodnutia obsahujú všetky zákonom kladené náležitosti, sú riadne odôvodnené a vecne správne.

10. O trovách konania rozhodol podľa § 168 ods. 1 SSP, keď procesne úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, keďže mu žiadne dôvodne vynaložené trovy nevznikli, žiadne si neuplatnil a ide o orgán štátnej správy.

II. Kasačná sťažnosť a vyjadrenie k nej

11. Proti napadnutému rozsudku podal žalobca kasačnú sťažnosť, ktorej dôvody vymedzil tým, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 440 ods. 1 písm. g) SSP]. Navrhol, Najvyšší správny súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové správne rozhodnutie zruší a žalobcovi voči žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

12. Žalobca sa nestotožnil s právnym názorom krajského súdu uvedeným v bodoch 46 a 47 napadnutého rozsudku z dôvodu, že konaním žalovaného bol porušený zákon v jeho neprospech, keď jeho služobný pomer bol ukončený v rozpore s v tom čase platnou legislatívou. Konkrétne v podanej kasačnej sťažnosti namietal, že:

- nadriadený sa prvýkrát mohol dozvedieť dôvod prepustenia v súlade s ustanovením § 192 ods. 5 zákona o štátnej službe už 20.11.2015, keďže v tento deň bolo doručené a zaevidované na OR PZ v Košiciach - okolie hlásenie OISV ÚIS SKIS MV SR o vznesení obvinenia žalobcovi ČVS: SKIS-160/OISV-V-2015 zo dňa 16.11.2015;

- s poukazom na ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. a § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z. (účinného do 31.12.2015), malo byť rozhodnutie o prepustení žalobcu zo služobného pomeru doručené najneskôr do dvoch mesiacov, od kedy nadriadený zistil dôvod prepustenia, a nie od začatia konania vo veci prepustenia zo služobného pomeru (26.11.2015), pričom v tej istej lehote musí byť rozhodnutie aj doručené;

- dňa 23.11.2015 bolo síce hlásenie vyšetrovateľa v rámci OR PZ Košice-okolie postúpené na odbor poriadkovej polície a toho istého dňa 23.11.2015 bol uložený záväzný pokyn o začatí konania vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru, pričom následne dňa 26.11.2015 začal nadriadený na základe hlásenia zo SKIS MV SR konanie o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ, avšak dôvod prepustenia bol nadriadenému doručený už dňa 20.11.2015, a teda lehota na rozhodnutie o prepustení a zároveň doručenie prepustenia skončila dňa 20.01.2016;

- vzhľadom k tomu, že konanie vo veci začatia prepustenia začalo za účinnosti dvojmesačnej lehoty, tak sa nemôže uplatňovať súčasná šesťmesačná lehota, nakoľko došlo k zmene zákona, ktorý je pre žalobcu, ktorý bol v služobnom pomere vo vzťahu k žalovanému, nepriaznivejší;

- keďže rozhodnutie o prepustení bolo v zmysle rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2Sžk/36/2018 žalobcovi doručené až dňa 25.01.2016, a teda po márnom uplynutí dvojmesačnej subjektívnej lehoty v zmysle ustanovenia § 192 ods. 5 v tom čase účinného zákona o štátnej službe, tak rozhodnutie o prepustení žalobcu zo služobného pomeru je v rozpore so zákonom, je nulitné, a preto služobný pomer žalobcu stále trvá.

13. Žalobca v kasačnej sťažnosti naďalej zotrval na názore, že z jeho strany nedošlo k hrubému porušeniu služobnej prísahy i služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, resp. nedošlo k takému porušeniu, ktoré by odôvodňovalo jeho prepustenie zo služobného pomeru.

14. Žalovaný vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti navrhol, aby Najvyšší správny súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a kasačnú sťažnosť v zmysle § 461 SSP zamietol. Plne súhlasil s výrokom napadnutého rozsudku, pričom s argumentáciou a právnym názorom žalobcu vyjadreným v kasačnej sťažnosti sa nestotožnil. Zároveň trval na svojom písomnom vyjadrení k podanej žalobe, ktoré bolo zaslané krajskému súdu.

III. Právne odôvodnenie

15. Najvyšší správny súd ako súd kasačný (§ 11 písm. h/ SSP) preskúmal kasačnú sťažnosť postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

16. Predmetom kasačného konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd zamietol správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 09.02.2021, č. SPSC-PO3-2021/000292-008, ktorým tento podľa § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. zamietol rozklad žalobcu a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie - personálny rozkaz o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ.

17. Podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

18. Podľa § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z. (účinného do 31.12.2015) o prepustení policajta z dôvodov uvedených v odseku 1 písm. d) až g) možno rozhodnúť len do dvoch mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol; v týchto lehotách sa musí rozhodnutie o prepustení policajtovi aj doručiť.

19. Podľa § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z. o prepustení policajta z dôvodov uvedených v odseku 1 písm. d) až g) možno rozhodnúť len do šiestich mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol; v týchto lehotách sa musí rozhodnutie o prepustení policajtovi aj doručiť.

20. Podľa § 193 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru spracováva spravidla jeho bezprostredne nadriadený na predpísanom tlačive a predkladá ho

bezodkladne služobným postupom na ďalšie opatrenie nadriadenému, ktorý je oprávnený rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru.

21. Zákon č. 73/1998 Z. z. upravuje štátnu službu príslušníkov Policajného zboru, príslušníkov Slovenskej informačnej služby, príslušníkov Národného bezpečnostného úradu a príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky (ďalej len "štátna služba"). Tento zákon upravuje aj právne vzťahy, ktoré súvisia so vznikom, zmenami a skončením štátnej služby príslušníkov Policajného zboru, príslušníkov Slovenskej informačnej služby (ďalej len "príslušník informačnej služby"), príslušníkov Národného bezpečnostného úradu (ďalej len "príslušník bezpečnostného úradu") a príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky (§ 1 ods. 1 ods. 2).

22. Najvyšší správny súd po vyhodnotení námietok uvedených v kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchýlil od argumentov a relevantných právnych záverov uvádzaných krajským súdom vo veci samej, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

23. Nosnou kasačnou námietkou žalobcu bolo nesplnenie podmienok prepustenia zo služobného pomeru v zmysle ustanovenia § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z. účinného v čase začatia konania o prepustení, resp. v čase zistenia skutočností nadriadeným, keďže rozhodnutie o prepustení bolo žalobcovi doručené až po márnom uplynutí dvojmesačnej prekluzívnej lehoty. Práve nesprávny výklad predmetného ustanovenia, pokiaľ ide o okamih začatia plynutia lehoty na rozhodnutie a doručenie rozhodnutia o prepustení, mal podľa názoru žalobcu spôsobiť nesprávne právne posúdenie veci v jeho neprospech, prekročenie lehoty a následne aj nezákonnosť prepustenia.

24. Vo vzťahu k danej kasačnej námietke najvyšší správny súd poznamenáva, že táto nebola uplatnená v konaní pred krajským súdom v lehote na podanie správnej žaloby. Správny súd sa v zmysle § 439 ods. 3 písm. b) SSP takto smerovanou argumentáciou ani nemohol zaoberať, keďže ju žalobca v rámci žalobných bodov neuplatnil, hoci tak urobiť mohol. Vymedzenie žalobných bodov, z ktorých musí byť zrejmé, z akých konkrétnych skutkových a právnych dôvodov žalobca považuje napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy za nezákonné, je jednou z najdôležitejších náležitostí správnej žaloby [§ 182 ods. 1 písm. e) SSP]. Má zásadný význam z hľadiska žalobcu v určení, čo konkrétne bude správny súd na základe jeho žaloby preskúmať a z hľadiska správneho súdu v tom, čím sa zaoberať má a môže a čím sa naopak zaoberať nemôže, keďže podľa § 134 ods. 1 SSP je správny súd viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak nie je ďalej ustanovené inak. A teda zmyslom a účelom uvedenia žalobných bodov v správnej žalobe je jednoznačné stanovenie rámca (obsahu) požadovaného súdneho prieskumu v lehote zákonom stanovenej na podanie správnej žaloby, t. j. aké skutkové a právne otázky má správny súd posudzovať z hľadiska žalobcom tvrdenej nezákonnosti žalobou napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy (porov. rozsudok najvyššieho správneho súdu z 29.9.2021, sp. zn. IAsan/2/2020). Žalobca predmetnú námietku prvýkrát uplatnil až v kasačnej sťažnosti, nie však v správnej žalobe. Z uvedeného dôvodu musel kasačný súd túto námietku žalobcu ako neprípustnú novotu odmietnuť.

25. Nad rámec uvedeného však kasačný súd dodáva, že tento žalobcom vymedzený sťažnostný bod, ktorým namietal nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom, by nemohol obstať. Je potrebné v prvom rade poukázať na to, že nadriadeným podľa ustanovenia § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z. je minister vnútra, keďže iba on je oprávnený rozhodovať o prepustení zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) cit. zákona, a ktorému začína plynúť subjektívna lehota na vydanie rozhodnutia podľa § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z. po predložení spracovaného návrhu na prepustenie zo služobného pomeru. V zmysle § 193 ods. 1 cit. zákona návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru spracováva jeho bezprostredne nadriadený, k tomuto je policajt oprávnený vyjadriť sa, navrhnúť dôkazy a obhajovať sa. Je rozdiel medzi bezprostredne nadriadeným, ktorý spracúva návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru a nadriadeným oprávneným rozhodnúť o jeho prepustení. Lehota na rozhodnutie plynie tomu nadriadenému, ktorý rozhoduje o prepustení policajta zo služobného pomeru (minister vnútra SR), a nie bezprostredne nadriadenému (ktorým bol OR PZ Košice - okolie) ako sa mylne domnieval žalobca. Uvedený záver podporuje aj judikatúra, ktorá je jednotná v tom, že pre začiatok plynutia subjektívnej lehoty je podstatné, kedy nadriadený dôvod prepustenia zistil, pričom je potrebné zároveň rozlišovať, že nadriadeným v zmysle cit. zákona nie je každý služobný funkcionár, ale iba ten, ktorý je oprávnený voči nemu prijať personálne alebo disciplinárne opatrenia. Rovnako získanie relevantných overiteľných informácií o dôvodoch

prepustenia možno považovať za kvalifikované zistenie v zmysle zákona. Za okamih zistenia porušenia služobnej prísahy, vyžadovaný v zákone, nepostačuje okamih zistenia takéhoto porušenia, ale aj dostatočne zistený súhrn poznatkov o skutočnostiach, ktoré sú mu vytýkané, a to orgánom určeným vo vnútornej štruktúre PZ na prešetrenie sťažností na príslušníkov PZ (porov. rozsudok najvyššieho súdu SR z 10.09.2015, sp. zn. 4Sžo/66/2014).

26. Podľa obsahu pripojeného administratívneho spisu dôvod prepustenia žalobcu bezprostredne nadriadený zistil dňa 20.11.2015. Návrh na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru, vrátane dôkazového materiálu, bol doručený ministrovi vnútra SR, ktorý je jediný oprávnený zistiť dôvod prepustenia a rozhodnúť o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z., dňa 23.12.2015. Koniec dvojmesačnej subjektívnej lehoty uvedenej v § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z., v ktorej bolo potrebné rozhodnutie žalobcovi doručiť, je ohraničený dátumom 23.02.2016.

27. Pokiaľ ide o dĺžku subjektívnej lehoty, najvyšší správny súd sa ďalej zaoberal tvrdením žalobcu o tom, že sa na daný prípad neuplatnil zákon, ktorý bol účinný v čase začatia konania o prepustení, ale žalovaný pravdepodobne účelovo aplikoval zákon po novele, ktorým sa predĺžila dvojmesačná lehota na rozhodnutie a doručenie rozhodnutia na súčasnú šesťmesačnú lehodu. Ohľadom tejto námietky najvyšší správny súd uvádza, že od 01.01.2016 skutočne nadobudol účinnosť zákon č. 406/2015 Z. z., ktorým sa zmenil zákon č. 73/1998 Z. z. v ustanovení § 192 ods. 5 tak, že dvojmesačná lehota bola nahradená lehotou šesťmesačnou. Podľa prechodného ustanovenia § 273 zákona č. 73/1998 Z. z. (účinného od 01.01.2016) podľa doterajších predpisov sa posudzujú nároky vzniknuté zo služobného pomeru do dňa účinnosti tohto zákona a právne úkony týkajúce sa vzniku, zmeny a skončenia služobného pomeru urobené pred jeho účinnosťou a ich právne účinky, aj keď nastanú po tomto dni; to platí aj o lehotách, ktoré začali plynúť pred týmto dňom. Z vyššie uvedeného je teda zrejmé, že lehota na rozhodnutie a doručenie rozhodnutia začala plynúť v režime § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z. účinného do 31.12.2015 a prvostupňový správny orgán postupoval správne, keď v tejto dvojmesačnej lehote rozhodol a rozhodnutie aj doručil. Personálny rozkaz bol vydaný dňa 13.01.2016 a žalobcovi doručený dňa 25.01.2016. Subjektívna dvojmesačná lehota na rozhodnutie a doručenie rozhodnutia o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ bola zachovaná.

28. Žalobca v kasačnej sťažnosti ďalej namieta, že jeho zamestnávateľ nevyužil možnosť jednotlivých možností potrestania príslušníka a zároveň neprimerane zneužil možnosť výkladu hrubého porušenia služobnej disciplíny v zmysle ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. K danej námietke kasačný súd uvádza, že v zákone č. 73/1998 Z. z. zákonodarca explicitne nedefinuje, čo pokladá za porušenie prísahy alebo zvlášť závažné porušenie služobnej povinnosti [uvedené ustanovenie je možné považovať za právnu normu s relatívne neurčitou (abstraktnou) hypotézou], a tak prenechal správne orgánu príslušnému na konanie, aby podľa vlastnej úvahy v každom jednotlivom prípade sám vymedzil hypotézu právnej normy zo širokého vopred neobmedzeného okruhu konkrétnych okolností (porov. rozsudok najvyššieho súdu SR z 23.11.2017, sp. zn. 7Sžo/26/2016).

29. Zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy spočívalo podľa žalovaného v tom, že žalobca nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom PZ, keď priestupcovi v doprave po uložení blokovej pokuty nevydal diely „B“ pokutových blokov, tieto však vydal inému priestupcovi, v evidenčnej karte vodiča vykázal nižšiu pokutu ako v skutočnosti uložil, rozdiel finančnej hotovosti si ponechal a opakovane ďalším priestupcom vydal iné diely „B“ pokutových blokov ako v skutočnosti vykázal v záznamoch zo služby a v evidenčných kartách vodiča. V jednom prípade označil za priestupcu cudzinca, ktorého sa nepodarilo stotožniť. Žalobca sám doznal aj skresľovanie služobných výsledkov, keď pokutu uloženú jednému priestupcovi v evidencii vykázal v nižšej hodnote a rozdiel vypísal v inom dni v bloku na cudzinca (pričom cudzinci nie sú v evidencii centrálné vykazovaní), čím sledoval vylepšenie výsledkov svojej služobnej činnosti v dňoch, keď žiadne výsledky nemal a tým aj lepšie hodnotenie, ktoré môže mať vplyv na výšku priznávaných odmien.

30. Najvyšší správny súd sa rovnako ako správny súd stotožňuje so záverom, že povinnosťou žalobcu bolo uviesť tak v evidenčnej karte vodiča, I. I. Š., ako aj v zázname zo služby zo dňa 24.02.2015, údaje v súlade so skutočnosťou. Žalobca tak neučinil a práve jeho postup pri následných evidenčných úkonoch tvorí podstatu protiprávnosti konania žalobcu, keď sumu vybratú od I. I. Š., na potvrdenie ktorej mu vydal nezodpovedajúce diely „B“ pokutových blokov, žalobca nevykázal ako sumu vybratú v súvislosti s jedinou blokovanou pokutou, ale túto sumu rozdelil, na I. I. Š. vykázal iba polovicu z nej a

zvyšok si dočasne ponechal so zámerom tento obnos využiť v budúcnosti na prípadné vylepšenie si nedostatočných výsledkov. Tento zámer žalobca dňa 13.04.2015 realizoval, keď evidenčne bez reálneho podkladu vyznačil udelenie blokovkej pokuty fiktívnemu cudzincovi. Predmetné posúdenie v rámci správnej úvahy žalovaného podľa názoru kasačného súdu nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, predovšetkým s ohľadom na to, že každý príslušník PZ má väčšiu zodpovednosť za svoje konanie a svojím povolaním a profesiou má svojím správaním byť vzorom vo vzťahu k ostatným občanom, z čoho vyplýva aj jeho postavenie v spoločnosti. Na činnosť PZ sú kladené vyššie nároky, a to nielen počas priameho výkonu štátnej služby, ale aj mimo nej. Kasačný súd opätovne zdôrazňuje, že hlavnou úlohou PZ je chrániť záujmy spoločnosti, a s tým sú spojené aj vyššie nároky na činnosť jeho príslušníkov.

31. Najvyšší správny súd zároveň dodáva, že žalobca v podanej kasačnej sťažnosti nijak nevyvrátil právne východiská žalovaného, ktoré by preukazovali pri aplikácii správnej úvahy jeho vybočenie z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Kasačný súd zhodne s názorom krajského súdu uvádza, že rozhodnutie žalovaného obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti a je v dostatočnom rozsahu odôvodnené tak, ako to ukladá § 241 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. Žalovaný sa v ňom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami, na ktoré žalobca v podanom rozklade poukazoval. Zároveň nebolo ani porušené právo žalobcu navrhovať dôkazy, obhajovať sa, vyjadriť sa k návrhu na prepustenie (žalobca aj využil možnosť sa k danej veci vyjadriť); rovnako návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru pre zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti bol v súlade s § 225 ods. 2 písm. c) zákona č. 73/1998 Z. z. prerokovaný s príslušným odborovým orgánom. Najvyšší správny súd sa stotožnil s právnym hodnotením vykonaným krajským súdom, na obsah ktorého v ďalšom odkazuje.

32. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti, najvyšší správny súd námietky žalobcu vyhodnotil ako nedôvodné a kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP zamietol.

33. O náhrade trov kasačného konania rozhodol najvyšší správny súd tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní úspech nemal, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP). Žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona vyplýva len v prípade, ak náhradu dôvodne vynaložených trov konania možno spravodlivo požadovať, čo podľa najvyššieho správneho súdu v danej veci nebolo splnené (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 veta prvá SSP).

34. Toto rozhodnutie prijal najvyšší správny súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.